

Sygn. akt II K 154/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz-Pawlak
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Pietrzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód- Iwony Osóbki

po rozpoznaniu w dniach 6.12.2017r., 2.02.2018r., 28.03.2018r., 23.05.2018r., 20.06.2018r., 17.09.2018r., 25.02.2019r.

sprawy:

T. S. (1)

syna A. i U. z domu N.

ur. (...) w I.

oskarżonego o to, że:

w okresie pomiędzy 20 a 30 października 2014 roku w T. przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci sprzętu elektronicznego oraz wyposażenia biurowego powodując straty w wysokości 122.265,15 zł na szkodę (...)

tj. o czyn z art. 284§2 kk

orzeka

I/ oskarżonego **T. S. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 31 października 2014 roku do 9.12.2014r. w T. przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci sprzętu elektronicznego oraz wyposażenia biurowego powodując straty w wysokości 91.673,00 zł na szkodę (...) w W., tj. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu, stanowiącego występki z art. 284§2kk i za to w myśl art. 284§2kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II/ na podstawie art. 69§1 i 2kk i art. 70§1kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

III/ na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;

IV/ na podstawie art. 46§1kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz (...) w W. kwoty 91.673,00 zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset siedemdziesiąt trzy złote)

V/ zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami postępowania .

Sygn. akt II K 154/17

UZASADNIENIE

J. K. (1) pełnił funkcję prezesa zarządu (...)z siedzibą w W., będąc jednocześnie jej jedynym udziałowcem. Umowa tejże spółki zawarta została w dniu 17 listopada 2009 roku. Przedsiębiorstwo to działało w branży informatycznej. Współpracownikami J. K. (1) byli T. S. (1) i Z. W. (1). Mężczyźni ci prowadzili razem interesy w branży informatycznej i mleczarskiej, zarówno w kraju, jak i za granicą. T. S. (1) prowadził własną działalność gospodarczą (także w branży informatycznej), pod nazwą (...) sp. z o. o. Z kolei Z. W. (1) współpracował z J. K. (1) w (...) spółki (...). Funkcjonowała ona w branży mleczarskiej, zaś prezesem jej zarządu był początkowo J. K. (1).

Księgowość i dział finansów spółek (...)(...)oraz (...) mieściły się w W. przy ul. (...). J. K. (1), T. S. (1) i Z. W. (1), zdecydowali jednak, że oddział spółki (...)(...), jak również zasadnicza część jej działalności, będzie prowadzona w T.. Zgodnie z ustaleniami w/w, oddziałem tym zarządzać miał T. S. (1). Z uwagi na zaufanie, jakim darzył go J. K. (1) (wynikające z wieloletniej, pomyślnej współpracy), mężczyźni ci nie zawierali żadnych oficjalnych umów, w tym co do zakresu umocowania do poszczególnych czynności. Uznali bowiem, że zgodnie z zasadami współdziałania, jakie to ugruntowane są między nimi od dłuższego czasu, wszelkie istotne decyzje będą podejmowali w drodze ustnego porozumienia.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k. 252-252v, 495v-497v;

-zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania Z. W. (1) – k. 519v-521v;

Początkowo, spółka (...)(...)najęła lokal położony w T. przy ul. (...). Zatrudnionych było w nim kilkanaście osób, głównie programistów, na podstawie umów o pracę. Niezależnie od powyższego, T. S. (1) (w ramach zarządzanej spółki (...)) zawierał z częścią z nich umowy o dzieło.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k. 252-252v, 495v-497v;

-zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania E. B. – k. 518v-552, 103v-105 (odpis na k. 529v-530);

-zeznania W. S. (1) – k. 552-552v, 95v-97 (odpis na k. 533v-534);

-zeznania K. K. (1) – k. 552v-553v, 99v-101 (odpis na k. 531v- 532);

-zeznania M. R. (1) – k. 556v-557;

-zeznania M. L. (1) – k. 557-557v;

-zeznania P. K. (1) – k. 557v-558;

-zeznania M. W. (1) – k. 558-559;

-zeznania Ł. Z. (1) – k. 559-559v;

-zeznania N. W. – k. 559v;

-zeznania M. Z. (1) – k. 559v-560;

-zeznania M. R. (2) – k. 560;

-zeznania S. W. (1) – k. 560v;

-zeznania W. K. – k. 560v-561.

Spółka (...). (...) zakupiła do biura przy ul. (...) w T. sprzęt biurowy z (...), tablicę magnetyczną (...) (...), (...) (...) G. (...).(…) kol. biały,(…)” (...) (...), nr seryjny (...), S. (...) S. (...) (...) / (...) (...), P. panel ścienny (...) (...) ekranowany – k. 15, (...) gniazdo podtynkowe (...), (...) kat. 6 ekranowane, białe, K. (...), 2.5 (...) 7 mm – k. 15, Monitor (...) - (...), (...) - (...), L, F. (...), (...), (...), drukarkę trójwymiarową i sprzęt F. zestaw do montażu, L. (...) (...) zestaw słuchawek , L. (...) (...) klawiatura, bateria (...) alkaiczna (...), S. notebook (...) (...), H. (...) (...) urządzenie wielofunkcyjne, (...) T. (...) W., model (...), A. (...) ,(…) (...) G. tablet, (...) G. smartfon, (...) G. (...), (...) (...), (...) (...) (...), dysk twardy (...) O. (...) S., Rewizor (...) system finansowo-księgowy, G. G. (...), V. (...) / (...) D. (...), S. (...) / (...) (...), (...) 13,3”, (...), (...) (...) + C., biały, model (...), (...) (...) + C. (...) – (...) oraz (...) etui (...) dla (...) m., iPad m. (...) + C. (...) – white and silver (...), (...), P., (...) oraz lightning to (...) (...), N. (...) black smartfon, (...) P. (...) series, A. (...) Web P. (PN: (...)), program komputerowy T. P. C. for (...) , D. (...) Czarny, (...), (...), (...), monitor (...) , A. (...) oraz akcesoria, (...) (...) I. (...) oraz mysz P. (...), (...) G. T., zestaw komputerowy + monitor .

W/w sprzęt był użytkowany przez pracowników (...) . Jednocześnie te same osoby były zatrudnione na podstawie umów cywilno-prawnych przez spółkę (...) i korzystały z tego samego sprzętu , który został im udostępniony w ramach wykonywania zadań na rzecz (...) (...).

Dowody: -zeznania J. K. (1) – k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania W. S. (2) – k. 553v-554v;

-zeznania A. D. (1) – k. 554v-556;

- kopie faktur – k. 12-46

Z upływem czasu, J. K. (1) wraz z T. S. (1) i Z. W. (1), podjęli decyzję o najęciu w T. nowego lokalu. W związku z tym, w dniu 22 maja 2014 roku J. K. (1), działając w imieniu (...) zawarł z W. F. (1) (jako wynajmującym) umowę najmu nieruchomości położonej w T. przy ul. (...), na czas nieokreślony. Zgodnie z postanowieniami tejże umowy, przejęcie przedmiotu najmu w użytkowanie przez najemcę, miało nastąpić 1 lipca 2014 roku. Ponadto, określała ona trzymiesięczny okres wypowiedzenia.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k. 252-252v, 495v-497v;

-zeznania J. K. (1) – k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania Z. W. (1) – k. 519v-521v;

-zeznania B. F. (1) – k. 74v, 152v, 516v-518v;

-zeznania W. F. (1) – k. 64v, 519;

-umowa najmu z dnia 22 maja 2014 roku – k. 65-68.

Zgodnie z w/w umową, (...) użytkowała nieruchomość usytuowaną w T. przy ul. (...), począwszy od lipca 2014 roku. Wtedy też, przeniesiono całość wyposażenia należącego do tegoż podmiotu, z poprzedniego biura mieszczącego się przy ul. (...), w szczególności sprzęt informatyczny, oprogramowanie oraz meble. W związku z tym, programiści wykonujący pracę w w/w nowo najętym lokalu, korzystali z tych samych urządzeń, co w poprzednim.

Dowody: -zeznania J. K. (1) – k. 53v-54, 513-516v;

- zeznania E. B. – k. 518v-552, 103v-105 (odpis na k. 529v-530);
- zeznania W. S. (1) – k. 552-552v, 95v-97 (odpis na k. 533v-534);
- zeznania K. K. (1) – k. 552v-553v, 99v-101 (odpis na k. 531v- 532);
- zeznania M. R. (1) – k. 556v-557;
- zeznania M. L. (1) – k. 557-557v;
- zeznania P. K. (1) – k. 557v-558;
- zeznania M. W. (1) – k. 558-559;
- zeznania Ł. Z. (1) – k. 559-559v;
- zeznania N. W. – k. 559v;
- zeznania M. Z. (1) – k. 559v-560;
- zeznania M. R. (2) – k. 560;
- zeznania S. W. (1) – k. 560v;
- zeznania W. K. – k. 560v-561.

Jesienią 2014 roku, pomiędzy J. K. (1) a Z. W. (1) i T. S. (1) doszło do nasilenia konfliktów, związanych z prowadzonymi przez nich wspólnie interesami. Kiedy w dniu 17 października 2014 roku, J. K. (1) udał się do siedziby (...) i (...) przy ul. (...) w W., okazało się, że wymienione zostały zamki w drzwiach. Na miejscu zastał on Z. W. (1). Poinformował on J. K. (1), że przed chwilą odbyło się nadzwyczajne zgromadzenie wspólników (...) sp. z o. o., w wyniku którego został odwołany z funkcji prezesa zarządu. J. K. (1), nie został jednak w żaden sposób poinformowany o odbyciu w tym dniu takowego zgromadzenia. Co więcej, Z. W. (1) poinformował wówczas J. K. (1) o tym, że oddział (...)znajdujący się w T. przy ul. (...), został przejęty przez T. S. (1). Następnie, J. K. (1) uzyskał informację, że w dniu 13 października 2014 roku, bez jego wiedzy, z rachunku bankowego (...)przelano na rachunek przedsiębiorstwa (...), znajdującego się w (...) kwoty – 305 000 złotych, a następnie 43 000 złotych.

Dowody: -zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania W. S. (2)– k. 553v-554v;

-zeznania A. D. (1) – k.554v-556;

W dniu 22 października 2014 roku, Z. W. (1) złożył w sądzie rejestrowym zgłoszenie, wskazujące, iż na podstawie w/ w protokołu walnego zgromadzenia, obecnie to on jest prezesem zarządu spółki SerFarm, w miejsce J. K. (1). Takowa zmiana uwidoczniła została następnie w rejestrze przedsiębiorców KRS.

Dowody: -zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania Z. W. (1) – k. 519v-521v;

Wówczas J. K. (1) zdał sobie sprawę z tego, że musi możliwie najszybciej zakończyć działalność przedsiębiorstwa (...). (...), bowiem nie posiada majątku umożliwiającego jego dalszy byt, a ponadto obawiał się obciążenia dalszymi zobowiązaniami. W związku z tym, wraz z W. S. (2) i A. D. (1), udał się do oddziału w/w spółki w T. przy ul. (...) 81. Na miejscu, wręczył wypowiedzenia umów o pracę ze skutkiem natychmiastowym, wszystkim zatrudnionym tam osobom, wskazując, iż wynika to z zakończenia działalności przedsiębiorstwa (...). (...). Tego samego dnia, pracownicy ci zostali

zatrudnieni przez T. S. (1), w ramach prowadzonej przezeń spółki (...). W/w osobom nie powierzono jednak nowego sprzętu, pracowali w dalszym ciągu na tych samych komputerach i korzystali cały czas z tego samego wyposażenia biurowego.

Dowody: -zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania W. S. (2)– k. 553v-554v;

-zeznania A. D. (1) – k.554v-556;

-wyjaśnienia oskarżonego – k. 252-252v, 495v-497v;

-zeznania E. B. – k. 518v-552, 103v-105 (odpis na k. 529v-530);

-zeznania W. S. (1) – k. 552-552v, 95v-97 (odpis na k. 533v-534);

-zeznania K. K. (1) – k. 552v-553v, 99v-101 (odpis na k. 531v- 532);

-zeznania M. R. (1) – k. 556v-557;

-zeznania M. L. (1) – k. 557-557v;

-zeznania P. K. (1) – k. 557v-558;

-zeznania M. W. (1) – k. 558-559;

-zeznania Ł. Z. (1) – k. 559-559v;

-zeznania N. W. – k. 559v;

-zeznania M. Z. (1) – k. 559v-560;

-zeznania M. R. (2) – k. 560;

-zeznania S. W. (1) – k. 560v;

-zeznania W. K.– k. 560v-561.

W czasie w/w wizyty, J. K. (1) dowiedział się również, iż umowa najmu nieruchomości usytuowanej w T. przy ul. (...) została wypowiedziana, zaś od 15 października 2014 roku, nowym najemcą jest (...) sp. z o. o. Podstawę takich stwierdzeń, stanowiło oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu dokonane przez W. F. (1) oraz nowa umowa najmu, zawiązana tym razem ze spółką (...). Powyższe dokumenty opatrzone zostały datą 15 lipca 2014 roku. Na oświadczeniu o wypowiedzeniu podpisał się nadto T. S. (1), wskazując, iż otrzymał je w/w dnia. Dokumenty te zostały antydatowane, bowiem faktycznie sporządzono je w październiku 2014 roku

Dowody : -zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania M. N. (1) – k. 643v-645;

- oświadczenie o wypowiedzeniu najmu - 69;
- umowa najmu – k. 70-73.

W związku z tym, że w oddziale Dot.net, mieszczącym się przy ul. (...) w T., znajdował się sprzęt elektroniczny, oprogramowanie oraz umeblowanie należące do tejże spółki, J. K. (1) wezwał pisemnie T. S. (1), do wydania wszelkich rzeczy, będących w jego posiadaniu, które to należą do tegoż przedsiębiorstwa.

Dowody : -zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-wezwanie z dnia 30 listopada 2014 roku – k. 47.

Pismo to, T. S. (1) odebrał 9 grudnia 2014 roku. Tego samego dnia, przesłał J. K. (1) odpowiedź, w której to wskazał, iż prosi o przedstawienie ewentualnych dokumentów, tj. numerów seryjnych i protokołów przekazania rzeczy należących do (...), które znajdują się przy ul. (...) w T.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k. 252-252v, 495v-497v;

-zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-pismo oskarżonego z dnia 9 grudnia 2014 roku – k. 48.

W czasie odmowy wydania w/w rzeczy, w nieruchomości przy ul. (...) w T. znajdował się sprzęt elektroniczny, oprogramowanie oraz umeblowanie należące do spółki (...). (...) o łącznej wartości 91673 zł, zaś T. S. (1) miał świadomość tegoż faktu.

Dowody: -zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

-zeznania W. S. (2)– k. 553v-554v;

-zeznania A. D. (1) – k.554v-556;

-faktury VAT – k. 12-46.

J. K. (1) nie dysponował w grudniu 2014 roku dokumentacją księgową spółki (...). (...), a nadto nigdy nie doszło do formalnego przekazania w/w rzeczy T. S. (1), bądź innym, podległym mu osobom. Wobec tego nie udzielił pisemnej odpowiedzi na powyższe wezwanie.

Dowód: -zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v.

Po dokonaniu powyższego wezwania oraz udzielenia na nie pisemnej odpowiedzi, J. K. (1) kilkakrotnie spotykał się z T. S. (1), żądając od niego wydania przedmiotowego mienia.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego – k. 252-252v, 495v-497v;

-zeznania J. K. (1)– k. 53v-54, 513-516v;

T. S. (1) jest żonaty, ma na utrzymaniu małoletnią córkę oraz żonę. Posiada wykształcenie wyższe, jej zawód wyuczony to informatyk. T. S. (1) obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą, zarządzając dwiema spółkami, z tego tytułu czego uzyskuje dochód w kwocie około 1 500 euro miesięcznie. Ponadto, jest właścicielem – we wspólności małżeńskiej – mieszkania o powierzchni ponad 60 m². T. S. (1) nie był dotychczas karany sędownie za przestępstwa.

Dowody: -wyjaśnienia oskarżonego– k. 495-495v;

-karta karna – k. 248.

T. S. (1) konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że w toku współpracy z J. K. (1) i Z. W. (1), podjęta została decyzja o wynajęciu nowego lokalu przy ul. (...) w T., gdzie też przewieziono zostały wszystkie rzeczy z biura przy ul. (...). Podkreślił, iż przedmiotowa umowa najmu miała być zawiązana na zarządzaną przez spółkę (...), lecz ostatecznie podpisana została w ramach (...) (zarządzanej przez J. K. (1)) w pierwszej połowie 2014 roku. Powsądny wskazał, że do października 2014 roku, współpraca między nim, a w/w przebiegała poprawnie, aż do października 2014 roku, kiedy to wybuchł konflikt między J. K. (1) a Z.

W. (1), którzy równocześnie byli współwłaścicielami spółki (...). Podkreślił, że mieli oni inne koncepcje odnośnie prowadzenia firmy, a także nachodziły na to kwestie rozliczeń majątkowych. T. S. (1) wskazał, że wówczas J. K. (1) uznał go za stronnika Z. W. (1). Wedle relacji podsądnego, reperkusją tegoż faktu, było przesłanie mu pisma zawierającego żądanie zwrotu wszystkich sprzętów. Oskarżony stwierdził, iż odpowiedział J. K. (1), by ten wskazał, o jakie dokładnie sprzęty mu chodzi, zaś do dnia dzisiejszego nie otrzymał od niego informacji zwrotnej. T. S. (1) wyjaśnił bowiem, iż w przedmiotowym lokalu znajdował się również sprzęt będący własnością spółki (...). Oskarżony zaznaczył, iż mniej więcej w tym samym czasie doszło do „przepisania” umowy najmu lokalu przy ul. (...) w T. na spółkę (...). Podsądny stwierdził, iż w księgowości posiada faktury dotyczące zakupu sprzętów wstawionych do w/w biura. T. S. (1) zaznaczył również, że obecnie pozostaje w dobrych relacjach z J. K. (1). Podniósł, iż prowadził wraz z nim (oraz ze Z. W. (1)) spółkę w Niemczech, aż do listopada 2016 roku, kiedy to sprzedał mu udziały. Oskarżony stwierdził, że rozmawiał z J. K. (1) odnośnie sprzętu pozostawionego w T. i powiedział mu, by przedstawił faktury i wówczas odpowiednie rzeczy zostaną mu zwrócone, jednakże w/w nie przedłożył żadnych dokumentów. Podkreślił również, że również po ustaniu współpracy między spółkami (...).net i L., nie było żadnych przeciwwskazań ku temu, by J. K. (1) przyszedł do lokalu przy ul. (...). Ponadto, wskazał, że faktycznie w/w był tam i wręczył współpracownikom wypowiedzenia, jednak nie zabrał wówczas żadnego sprzętu.

W toku postępowania jurysdykcyjnego, oskarżony przedstawił relację zbieżną z zaprezentowaną w trakcie dochodzenia. Wskazał również, że całe wyposażenie, które znajdowało się w lokalu przy ul. (...) w T., zostało zakupione już w latach 2010-2011. Podkreślił również, że w firmie informatycznej co do zasady znajduje się dużo sprzętu, pochodzącego z różnych źródeł. Oskarżony zaznaczył, że w w/w miejscu nie było żadnych mebli należących do (...). Podniósł, iż meble znajdujące się w biurze przy ul. (...) zawsze należały do spółki (...) i nabywane były z należących do niej środków. Zdaniem oskarżonego, pod koniec października 2014 roku J. K. (1) zaczął zachowywać się nieracjonalnie. Wskazał, że świadczy o tym fakt, że około 17-20 października 2014 roku zaczął wywozić cały sprzęt z mleczarni, którą prowadził wspólnie ze Z. W. (1), a następnie przyjechał do T. i zwolnił wszystkie osoby pracujące w lokalu przy ul. (...). Wedle przyjętej przez oskarżonego linii obrony, J. K. (1) nie powierzał mu bynajmniej jakiegokolwiek sprzętu znajdującego się w w/w miejscu. Stwierdził, iż był on powierzony jedynie pracownikom, których zwolnił, nie żądając równocześnie zwrotu rzeczy. Oskarżony przyznał, że również osobiście rozmawiał z J. K. (1) o przedmiotowej kwestii, gdyż ten pytał go, czy sprzęt zostanie mu zwrócony. Podsądny stwierdził, że odpowiedział wówczas, że jeśli w w/w lokalu zostało cokolwiek należącego do (...), to powinien sprecyzować o jakie konkretnie rzeczy mu chodzi. Wedle oskarżonego, nieracjonalne jest założenie, że miałby ukraść J. K. (1) mienie warte ponad 100 tysięcy złotych, a następnie dogadywał się z nim w przedmiocie sprzedaży udziałów w spółce. T. S. (1) podkreślił, iż w czasie przeszukania, w biurze przy ul. (...) znaleziono tylko jeden przedmiot należący do (...), którego wartość nie przekraczała 200 złotych. Oskarżony zaprzeczył też, jakoby miało dojść do antydatowania umowy wypowiedzenia najmu przez (...). Wskazał, że co prawda to on złożył wypowiedzenie, jednak miał do tego ustne upoważnienie J. K. (1), gdyż zasady współpracy między nimi nie opierały się na zawieraniu formalnych umów, lecz właśnie na ustnych ustaleniach. W trakcie rozprawy oskarżony podniósł też, że nie ma pewności, czy cokolwiek z lokalu przy ul. (...) zostało przeniesione do w/w. Zakwestionował również wartość mienia wskazywaną przez pokrzywdzonego. Oskarżony zaprzeczył też, jakoby to on zarządzał biurem przy ul. (...), ponieważ przebywał w T. zaledwie raz na kwartał. Podsądny stwierdził, że do końca 2014 roku, nie doszło do wymiany zamków w tymże lokalu. Oznajmił, że nie wie, czy po zawarciu przezeń umowy najmu tego lokalu w imieniu L., pracownicy nadal używali tego samego sprzętu.

-wyjaśnienia oskarżonego – k. 252-252v, 495v-497v.

W ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonego w przeważającej mierze nie zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Aczkolwiek część depozycji oskarżonego, odnosząca się do przebiegu współpracy z pokrzywdzonym była zgodna z ustaleniami poczynionymi przez sąd, tym niemniej z uwagi na subiektywizm relacji oskarżonego, wypaczającej w wielu aspektach znaczenie poszczególnych zdarzeń, nie mogły one stanowić samoistnej podstawy do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

Sąd pozytywnie zweryfikował wyłącznie te fragmenty deskrypcji oskarżonego, w których potwierdził, iż do lata 2014r. współpraca z J. K. układała się pomyślnie, że ich współpraca w ramach firmy (...).(…) nie została sformalizowana, jak

również, że otrzymał wezwanie do wydania mienia stanowiącego własność spółki (...). (...), albowiem w tym zakresie jego relacja jest koherentna z zeznaniami tego ostatniego. .

W pozostałym zakresie wiarygodność wyjaśnień oskarżonego dezawuowała sprzeczność z wiarygodnymi zeznaniami J. K., W. S. (2) oraz A. D. (1) oraz osób zatrudnionych w spółce (...). (...). W/w osoby potwierdziły bowiem, iż zarówno sprzęt teleinformatyczny, jak i wyposażenie biurowe zlokalizowane w biurach (...) zostały zakupione przez tę spółkę. Z depozycji w/w osób wynikało ponadto, iż osoby zatrudnione w tym podmiocie, w większości zawierały umowy cywilnoprawne z L., jednakże nie otrzymywały od zleceniodawcy innego sprzętu i wykonywały swe zadania na sprzęcie przekazanym przez spółkę (...). (...)

Ponadto wiarygodność twierdzeń oskarżonego w zakresie w jakim wywodził, iż nie zarządzał działalnością biura w T., gdyż przez większość czasu przebywał na terenie Niemiec, deprecjonowały zeznania nie tylko J. K., lecz przede wszystkim osób zatrudnionych w spółkach (...).(...) i L., które wskazywały właśnie na oskarżonego jako osobę zarządzającą tymi podmiotami. Dokonując weryfikacji wyjaśnień oskarżonego w omawianym zakresie nie można również tracić z pola widzenia przedmiotu działalności spółek (...). (...) i L.. Specyfika branży informatycznej nie wymaga wszakże osobistych kontaktów i bezpośredniego, fizycznego nadzoru nad prawidłowością funkcjonowania tego typu podmiotów.

Ponadto wartość dowodową deskrypcji oskarżonego w analizowanym zakresie dyskredytowała labilność relacji, z jednej bowiem strony T. S. zaprzeczał, aby zarządzał faktycznie działalnością spółki (...).(...) z drugiej zaś utrzymywał, iż był upoważniony do wypowiedzenia umowy najmu .

Sąd nie kwestionuje, iż spółka (...) dokonała zakupu różnego rodzaju wyposażenia biurowego oraz sprzętów elektronicznych, jednakże część faktur przedłożonych przez T. S. dotyczyła okresu późniejszego. Ponadto w świetle przedłożonych przez pokrzywdzonego dokumentów niewątpliwym jest, iż większość mienia została zakupiona pierwotnie przez (...) i to tych przedmiotów dotyczy zarzut.

Prawidłowości ustaleń sądu w zakresie odnoszącym się do meritum sprawy nie może dezawuować fakt, iż J. K. po zaistnieniu inkryminowanych zdarzeń prowadził rozmowy z oskarżonym w przedmiocie sprzedaży udziałów w innych spółkach, jak podkreślał bowiem w/w w swych zeznaniach, wskutek skoordynowanych działań T. S. i Z. W. poniósł znaczne szkody, przywłaszczone mienie, znajdujące się w T. stanowiło zaś znikomą część utraconego majątku. Zrozumiałym zatem jest, iż nawet po zaistnieniu czynu, będącego przedmiotem osądu, J. K. podejmował działania mające na celu poprawę jego stanu majątkowego.

Mając powyższe względy na uwadze sąd bazował na wyjaśnieniach oskarżonego wyłącznie w zakresie w jakim były one koherentne z zeznaniami J. K..

Sąd negatywnie zweryfikował wartość dowodową zeznań Z. W. (1). W/w w swych deskrypcjach kwestionował on, aby w siedzibie spółki w T. znajdowały się jakiegokolwiek przedmioty stanowiące własność DOt. (...). Świadek wywodził, iż zakupów dokonywała głównie spółka (...). Zdaniem sądu wiarygodność zeznań świadka we wskazanym powyżej zakresie dezawuuje nie tylko zeznania J. K., lecz również faktury przedłożone przez pokrzywdzonego, z których wynika, iż nabywcą wyposażenia biurowego oraz sprzętu elektronicznego w przeważającym zakresie był (...). Ponadto analiza deskrypcji tego świadka wskazuje na wyraźną tendencję do nakreślenia wersji zdarzeń, zgodnie z którą działania podejmowane przez J. K. były nieracjonalne, zaś wszelkie ruchy ze strony Z. W. i oskarżonego były podyktowane wyłącznie dobrem prowadzonych przez nich trzech podmiotów. Świadek jako osoba blisko współpracująca z oskarżonym, był aktywnie zaangażowany w działania prowadzące w konsekwencji do zaistnienia zdarzeń, w wyniku których doszło do inkryminowanego czynu. Wszak to on wraz z T. S. zainicjowali rozmowy odnośnie zmiany umowy najmu z właścicielami nieruchomości, a nie J. K., który był przecież prezesem podmiotu, który wynajmował pomieszczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż w/w świadek nie reprezentował formalnie żadnego z podmiotów użytkujących wynajmowane pomieszczenia w T.. Jednocześnie świadek nie potrafił wyjaśnić dlaczego J. K. nie złożył podpisu na rzeczowej umowie, wywodził, że nie było takiej konieczności, gdyż pierwotna umowa również nie była sygnowana jego podpisem, co pozostaje w oczywistej opozycji do treści umów znajdujących się w aktach

sprawy, na których widniał podpis w/w (k. 65-68). Z przytoczonych wyżej względów Z. W. miał interes w tym by złożyć zeznania zmierzające do ekspulpowania oskarżonego i dlatego jego zeznania nie mogły stanowić samoistnej podstawy do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

Sąd nie znalazł podstaw, by dyskredytować rzetelność zeznań świadka J. K., albowiem znamionowała je jasność i spójność relacji, ponadto były one skorelowane z zeznaniami W. S. (2), A. D. (1) oraz pośrednio osób zatrudnionych w spółce (...). Świadek nie zmierzał za wszelką cenę do obciążenia oskarżonego odpowiedzialnością, dokonywał cezurę pomiędzy zachowaniami, co do których zaistnienia miał pewność, a tymi, które były wyłącznie przedmiotem jego domysłów, jednocześnie każdorazowo wskazywał źródło informacji.

Z tożsamyh względów sąd uznał za wiarygodne zeznania W. S. i A. D., odnoszące się w głównej mierze do przyczyn oraz okoliczności przyjazdu J. K. do T. w październiku 2014r.

Sąd negatywnie zweryfikował wartość dowodową zeznań świadków B. F. (1) i W. F. (1) w zakresie w jakim kwestionowali, aby umowa zawarta z spółką (...) została antydatowana, albowiem wiarygodność omawianych deskrypcji dezawuowała sprzeczność z zeznaniami J. K.. W ocenie sądu to właśnie jego depozycje polegały na prawdzie, albowiem wynikająca z nich chronologia sekwencji zdarzeń wpisuje się w schemat ujawnionych przezeń działań Z. W. i T. S.. Wszak w lipcu 2014r. nie zaistniały żadne okoliczności, które uzasadniałyby konieczność zmiany umowy najmu, która przecież została zawarta niespełna 2 miesiące wcześniej z firmą (...). Natomiast działania zmierzające do odsunięcia J. K. od zarządzanych przezeń spółek zostały zainicjowane właśnie jesienią 2014r.. W/w korelacja temporalna uwiarygadnia zdaniem sądu właśnie wersję J. K.. Ponadto wiarygodność twierdzeń świadków w omawianym zakresie deprecjonował fakt, iż faktury do października 2014r. były przez nich wystawiane na spółkę (...).

Ponadto rzetelność relacji świadków B. F. i W. F. we wskazanym powyżej zakresie dyskredytował sposób składania zeznań. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż świadkowie ci indagowani o kwestie, które z jednej strony były istotne dla meritum sprawy, z drugiej zaś mogły wskazywać na podejmowanie przez nich samych działań w porozumieniu z oskarżonym i Z. W., zasłaniaли się każdorazowo niewiedzą bądź niepamięcią. Z przytoczonych wyżej względów ich depozycje w tym zakresie nie mogły stanowić podstaw do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

W pozostałym zakresie w jakim świadkowie potwierdzili kolejność umów oraz wskazali, iż do wypowiedzenia pierwotnej umowy najmu i zawarcia nowej doszło za pośrednictwem oskarżonego oraz mężczyzny o imieniu Z., zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności w tym zakresie, albowiem znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Z dużą dozą ostrożności sąd odniósł się do zeznań świadka M. R. (1). W ocenie sądu depozycje tego świadka były wiarygodne w części w jakiej potwierdziła, iż pierwotnie była zatrudniona przez spółkę (...)(...) oraz L., jak również, że po wypowiedzeniu umowy przez J. K. większość pracowników pracowała na tym samym sprzęcie, co poprzednio, albowiem w tym zakresie jej relacje były skorelowane z zeznaniami świadków, zatrudnionych w analizowanym okresie w obu spółkach. Zastrzeżenia sądu budził jednak sposób redagowania wypowiedzi przez świadka, gdyż M. R. indagowana o kwestie mogące mieć znaczenia dla meritum sprawy udzielała wymijających, pokrętnych odpowiedzi, które zmierzały do ekskulpowania oskarżonego. Z przytoczonych wyżej względów sąd zweryfikował negatywnie większość depozycji tego świadka.

Również w zeznaniach świadków E. B., S. K. wyraźnie zarysowywała się tendencja do nie udzielania jednoznacznych odpowiedzi na pytania, które mogłyby narazić na odpowiedzialność karną oskarżonego, pytani który podmiot dokonywał zakupu sprzętów zasłaniaли się niewiedzą bądź niepamięcią. W/w postawa wynikała najprawdopodobniej z faktu, iż to oskarżony zatrudnił te osoby, po tym jak umowy zostały wypowiedziane przez J. K.. Z przytoczonych wyżej względów sąd z dużą dozą ostrożności odniósł się do deskrypcji w/w osób. Mimo w/w zastrzeżeń sąd pozytywnie zweryfikował zeznania tych świadków w zakresie w jakim potwierdzili, iż pracując dla spółki (...) bazowali na tym samym sprzęcie, co dla (...) jak również, że zarówno sprzęt, jak i wyposażenie biurowe nie zostało wymienione po wypowiedzeniu umów przez J. K..

Sąd nie znalazł podstaw, by dyskredytować wiarygodność zeznań świadków W. S., M. L., P. K., M. W., Ł. Z., N. A. W., M. Z., S. W., W. M.-K. osób zatrudnionych przez (...) i L. Ich relacje były jasne i wyważone, dokonywali precyzyjnej cezurę pomiędzy faktami, co do których mieli pewność, a okolicznościami, które stanowiły wyłącznie przedmiot ich domysłów. Analizowane relacje było ponadto skorelowane z zeznaniami świadków J. K., W. S. i A. D. oraz we wskazanym powyżej zakresie również E. B., S. K..

Sąd odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. R., albowiem w/w stale zasłaniał się niepamięcią, nie potrafił precyzyjnie wskazać nawet na rzecz jakich podmiotów świadczył usługi, z jednej strony kwestionował, by był zatrudniony przez (...), po czym przyznał, iż J. K. wręczył mu wypowiedzenie. Z uwagi na w/w zastrzeżenia jego zeznania nie mogły stanowić podstawy do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

Sąd pozytywnie zweryfikował wartość dowodową zeznań świadka M. N.- zajmującej się (...) spółki (...). (...) i L.. Relacje tego świadka były jasne i konsekwentne, ponadto były one koherentne z zeznaniami J. K., W. S. i A. D..

Sąd zasadniczo dał wiarę dowodom z dokumentów. Zastrzeżenia sądu budziła kwestia daty zawarcia umowy najmu przez spółkę (...), z przyczyn opisanych wyżej. Pozostałe dokumenty były jasne, ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd przyjął za podstawę ustaleń również opinię dot. wyceny ruchomości, będących przedmiotem postępowania, albowiem została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny przez osobę dysponującą odpowiednimi kwalifikacjami.

W ocenie sądu oskarżony T. S. swym działaniem wyczerpał znamiona występku stypizowanym w art. 284§2kk.

Czynność sprawcza przestępstw z art. 284 KK określona została przez ustawodawcę słowami "przywłaszcza sobie", które nie charakteryzują bliżej zachowania sprawcy. Istotą przywłaszczenia jest zatem jakikolwiek czyn uzewnętrzniający zamiar włączenia rzeczy lub prawa majątkowego do własnego majątku (wyr. SN z 2.12.2008 r., III KK 221/08, Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 5, poz. 13; L. Wilk, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. 2, 2017, s. 708). W odróżnieniu od kradzieży do znamion przywłaszczenia nie należy zabór. Czyn sprawcy przywłaszczenia dotyczy rzeczy, którą objął on wcześniej we władanie w sposób legalny (wyr. SN z 4.8.1978 r., Rw 285/78, OSNKW 1978, Nr 10, poz. 118; wyr. SN z 2.9.2004 r., II KK 344/03, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1493; wyr. SN z 20.5.2014 r., II KK 3/14, Legalis; A. Marek, T. Oczkowski, w: Zawłocki (red.), System, t. 9, 2015, s. 103).

Władztwo nad rzeczą nie musi mieć formy posiadania w rozumieniu prawa cywilnego (inaczej: A. Marek, T. Oczkowski, w: Zawłocki (red.), System, t. 9, 2015, s. 103–104; L. Wilk, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. 2, 2017, s. 708). Najlepiej rozpoznawalnym sposobem objęcia rzeczy we władanie jest powierzenie rzeczy, charakterystyczne dla typu kwalifikowanego przywłaszczenia. Przyjmuje się, że "powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa tej rzeczy (cudzej) z zastrzeżeniem jej zwrotu, a zatem osoba, która otrzymuje taką rzecz, nie ma prawa nią rozporządzać jak swoją własnością" (wyr. SN z 17.2.2015 r., V KK 391/14, Prok. i Pr. – wkł. 2015, Nr 7–8, poz. 4). Z uwagi na to, że sama zmiana nastawienia psychicznego do rzeczy nie jest jeszcze czynem, przywłaszczenie następuje wówczas, gdy sprawca w sposób zewnętrznie postrzegalny podejmie wobec rzeczy dyspozycję typową dla właściciela, a wobec prawa majątkowego – typową dla podmiotu uprawnionego z tytułu tego prawa. Dyspozycja taka może polegać na rozporządzeniu rzeczą, zamieszczeniu na rzeczy własnych oznaczeń, definitywnej odmowie jej zwrotu, ukrywaniu, połączeniu z własną rzeczą, zużyciu, przetworzeniu, zniszczeniu itp. (wyr. SN z 3.10.2005 r., V KK 15/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1782; wyr. SN z 14.11.2014 r., IV KK 101/14, KZS 2015, Nr 4, poz. 32; wyr. SA w Katowicach z 26.2.2016 r., II AKa 546/15, Biul. SA w K. 2016, Nr 2, poz. 8; wyr. SA w Warszawie z 14.12.2016 r., II AKa 403/16, niepubl.; wyr. SA w Gdańsku z 27.9.2016 r., II AKa 237/16, L.). Oczywiście nie dotyczy to czynności, do których sprawca jest uprawniony, np. prawo zatrzymania. Czynność sprawcza tego przestępstwa może przybrać postać zniszczenia rzeczy, a także darowania jej innej osobie. "Konstytutywne znaczenie dla przywłaszczenia ma pierwsza czynność dokonana przez sprawcę, w której przejawia się jego stosunek do rzeczy, wyrażający się w postępowaniu z tą rzeczą jak właściciel" (post. SN z 29.4.2014 r., IV KK 96/14, L.; podobnie wyr. SA w Katowicach z 26.2.2016 r., II AKa 546/15, Biul. SA w K. 2016, Nr 2, poz. 8).

Przywłaszczenie wiąże się z uprzednim posiadaniem rzeczy lub prawa majątkowego przez sprawcę. W przeciwieństwie więc do kradzieży, gdzie sprawca czynu zabiera spod władztwa osoby uprawnionej określoną rzecz, w przypadku przywłaszczenia, sprawca w chwili czynu jest już w legalnym posiadaniu określonej rzeczy (wyr. SN z 17.7.1978 r., Rw 258/78, OSNKW 1978, Nr 10, poz. 109). W praktyce najczęściej będzie wchodzić tu w rachubę uzyskanie danej rzeczy od samego jej właściciela, na podstawie określonego tytułu prawnego (np. użyczenie, umowa przewłaszczenia). W takim też przypadku wydana sprawcy rzecz ruchoma, staje się jednocześnie rzeczą powierzoną w rozumieniu art. 284 § 2 KK (por. wyr. SN z 28.6.1979 r., Rw 208/79, OSNKW 1979, Nr 10, poz. 103).

Istota przywłaszczenia sprawcy polega więc na bezprawnym potraktowaniu uzyskanej wcześniej cudzej rzeczy jak swojej własnej. Najczęściej w rachubę wchodzić będzie takie zachowanie, które będzie jednoznacznie wskazywać na traktowanie cudzej rzeczy lub prawa majątkowego jak swojego własnego (wyr. SN z 2.12.2008 r., II KK 221/08, Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 5, poz. 13). Oczywiście nie musi to być tylko czynność prawna charakterystyczna dla właściciela (np. ogłoszenie o możliwości kupienia danej rzeczy), ale w rachubę wchodzi tu jakikolwiek uzewnętrzniony przejaw traktowania danej rzeczy jak swojej własnej. Innymi słowy, analogicznie jak przy kradzieży, cel sprawcy sprowadza się do nieodwracalnego pozbawienia właściciela określonego składnika jego mienia i uczynienie z niego swojej własności (wyr. SN z 3.10.2005 r., V KK 15/05, Prok. i Pr. – wkł. 2006, Nr 2, poz. 7). Nie chodzi tu więc wyłącznie o zamiar sprawcy polegający na zerwaniu więzi prawnej łączącej cudzą rzecz ruchomą z jej właścicielem, ale sprawcy musi towarzyszyć chęć potraktowania tej rzeczy jako swojej własnej (por. wyr. SN z 11.6.1987 r., II KR 135/87, OSNKW 1987, Nr 11–12, poz. 108).

Dla bytu przywłaszczenia konieczne jest, aby sprawca był posiadaczem samoistnym lub zależnym cudzej rzeczy, a więc aby posiadał jakiegokolwiek prawa do władania rzeczą. W przypadku przywłaszczenia, obiektywne okoliczności czynu sprawcy będą potwierdzać zamiar włączenia posiadanej rzeczy do swojego majątku.

Okolicznością tworzącą typ kwalifikowany przywłaszczenia w postaci sprzeniewierzenia, jest okoliczność powierzenia sprawcy rzeczy przez jej właściciela. Dochodzi tu więc do swoistego nadużycia zaufania, jakim obdarzył sprawcę właściciel rzeczy. Rzeczą powierzoną jest rzecz wydana sprawcy w określonym celu, za dobrowolną zgodą jej właściciela (por. wyr. SN z 28.6.1978 r., RW 208/79, OSNKW 1979, Nr 10, poz. 103). Nie dochodzi tu jednak do przeniesienia prawa własności do tej rzeczy, ale uzyskaniu przez sprawcę innych praw do rzeczy (np. prawo do jej używania i pobierania pożytków). Nie ma przy tym znaczenia, czy rzecz wydaje sam właściciel, czy też osoba trzecia, działająca w imieniu właściciela.

Artykuł 284 § 2 KK określa sprzeniewierzenie jako "przywłaszczenie sobie powierzonej cudzej rzeczy ruchomej", nie wymieniając przy tym (jak to czyni wiele kodeksów) żadnych form, czy też podstaw prawnych tego "powierzenia". Ogólnie zatem chodzi o wszelkie sytuacje, gdy sprawca obdarzony zaufaniem właściciela rzeczy otrzymuje tę rzecz pod swoją pieczę, czy we władanie i mając w ten sposób ułatwiony dostęp do rzeczy, przywłaszcza ją. Narusza w ten sposób nie tylko prawo własności, czy też inne prawo do rzeczy, lecz i to szczególne zaufanie, jakim został obdarzony. Uzasadnia to surowsze traktowanie sprzeniewierzenia, niż zwykłego przywłaszczenia (zob. I. Andrejew, L. Kubicki, J. Waszczyński (red.), System Prawa Karnego, t. 4, cz. 2, s. 412–413).

Powierzenie rzeczy polega zasadniczo na przekazaniu sprawcy władztwa nad nią z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi lub prawa dysponowania rzeczą. Rzecz może być przekazana z prawem czynienia z niej użytku (np. użyczenie lub wynajęcie) lub bez takiego prawa (np. oddanie w depozyt, w zastaw), albo też z poleceniem postąpienia z rzeczą w określony sposób (np. wręczenie pieniędzy celem wpłacenia na określone konto, przekazanie rzeczy w celu dokonania kopii itp.). Powierzenie nie wymaga szczególnej formy prawnej, jak również precyzyjnego określenia zakresu uprawnień osoby otrzymującej powierzoną rzecz (ibidem). Istotne jest natomiast, aby sprawca był świadom tego, że powierzenie mu rzeczy nie obejmuje prawa dysponowania (rozporządzenia) nią jako własną. Powierzenia nie można utożsamiać z pełnieniem określonej funkcji, zajmowaniem określonego stanowiska, czy odpowiedzialnością materialną w myśl przepisów prawa pracy (zob. wyr. SA w Warszawie z 19.1.2017 r., II AKa 405/16, L.).

Dla realizacji znamion strony podmiotowej przywłaszczenia niezbędna jest po stronie sprawcy świadomość braku tytułu prawnego do cudzej rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego oraz wola włączenia, mimo to, tej rzeczy lub prawa do swego majątku bądź postąpienia z rzeczą lub prawem jak z własnym w inny sposób (zob. wyr. SN z 6.1.1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, Nr 6, poz. 64; wyr. SN z 11.3.2003 r., V KK 212/02, KZS 2003, Nr 8, poz. 29; wyr. SA w Poznaniu z 20.7.1999 r., II AKa 136/99, OSA 2000, Nr 5, poz. 38; zob. także A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. III, 2008, s. 211–212).

Ze względu na to, że przywłaszczający przed dokonaniem przywłaszczenia był już w posiadaniu rzeczy, wymagane jest uzewnętrznienie (zamanifestowanie na zewnątrz) omawianej czynności sprawczej. Powinno ono przybrać postać zachowania uniemożliwiającego osobie uprawnionej swobodne rozporządzanie i dysponowanie rzeczą. Sprawca zatem przywłaszczenia musi podjąć choćby jedną czynność w stosunku do rzeczy, która to czynność będzie przejawem traktowania rzeczy w ten sposób, jakby sprawca był jej właścicielem. Czynność ta będzie wyraźnie symbolizowała zerwanie przez sprawcę więzi łączącej cudzą rzecz z jej właścicielem i włączenie tej rzeczy do swego majątku albo traktowanie jej w inny sposób jak swej własności (zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. III, 2008, s. 201–202 oraz wyr. SA w Gdańsku z 27.9.2016 r., II AKa 237/16, Legalis).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony swym działaniem zrealizował znamiona występkę stypizowanego w art. 284§2kk. Oskarżony miał świadomość, iż większość mienia znajdującego się w siedzibie (...) w T. stanowi jej własność, dlatego przedsięwziął szereg działań mających na celu doprowadzenie do przejęcia jej składników majątku. W tym celu doszło do zawarcia antydatowanej umowy najmu przez spółkę (...). Symptomatycznym jest, iż po wypowiedzeniu umów przez J. K. pracownicy zatrudnieni następnego dnia przez oskarżonego w dalszym ciągu pracowali na tym samym sprzęcie, z wykorzystaniem wyposażenia biurowego, w znacznej mierze stanowiącego własność DOT. NET. Co więcej owe składniki majątku spółki (...). (...) nie zostały wydane pomimo wielokrotnie formułowanych żądań przez prezesa rzeczony spółki. Gdyby oskarżony nie miał w istocie zamiaru przywłaszczenia składników majątku spółki (...). (...) to niewątpliwie wydałby pokrzywdzonemu przedmioty odpowiadające parametrom wskazanym w fakturach. T. S. nie uczynił tego jednak ani bezpośrednio po wezwaniu sformułowanym przez J. K., ani nawet do momentu zakończenia postępowania w niniejszej sprawie, co zdaniem sądu wskazuje na zamiar przywłaszczenia tego mienia.

Abstrahując od powyższych uwag wskazać należy, iż na rzeczywistą motywację oskarżonego najdobitniej wskazywały słowa wypowiedziane do M. N., po tym, jak J. K. zdołał zabrać komputer należący do jego spółki. W/w miał wówczas do księgowej pretensje, że pozwoliła zabrać komputer, a „dzieciaki z T. obroniły sprzęt”.

W realiach przedmiotowej sprawy sąd musiał dokonać modyfikacji dotyczących ram czasowych czynu. Należy bowiem wskazać, iż wprawdzie w październiku J. K. powziął informacje, iż oskarżony podjął działania zmierzające do przejęcia zarządzanej przez spółkę i w związku z tym udał się do T., jednakże w tym momencie nie doszło jeszcze w pełni do zrealizowania przez oskarżonego przywłaszczenia mienia (...). Na zamiar wskazywało niewątpliwie antydatowanie umowy najmu, zatrudnienie dotychczasowych pracowników (...) i udostępnienie im dotychczas użytkowanego sprzętu, jednakże w tym okresie J. K. nie sprecyzował jeszcze żądania wydania składników majątku jego spółki. To żądanie zostało sformułowane dopiero w wezwaniu do ich wydania datowanym na 30.11.2014., odebrane zostało 9.12.2014r.

Z przytoczonych wyżej względów sąd zmienił opis czynu ustalając, iż oskarżony dopuścił się go w okresie od 31.10.2014r. do 9.12.2014r.

W/w modyfikacja nie stanowiła zdaniem sądu wyjścia poza granice oskarżenia. W judykaturze przyjmuje się bowiem, iż „nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości, dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych ustaleń faktycznych co do tego samego zdarzenia np. w zakresie daty, czy okresu popełnienia czynu, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców, czy tożsamości osoby pokrzywdzonej przestępstwem przeciwko mieniu. (post. SN z 30.08.2001r. (...) 111/01, LEX 51844, z 5.02.2002r. (...) 473/99, OSNKW 2002/5-6/ 34, z 2.04.2003r. (...) 281/02, OSNKW

2003/5-6/59, z 27.09.2013r. IIK 245/13). Przywłaszczenie polega na bezprawnym rozporządzeniu cudzą rzeczą ruchomą ze szczególnym zamiarem rem sibi habendi. W przeciwieństwie do kradzieży sprawca przywłaszczenia nie zabiera cudzego mienia ruchomego w celu przywłaszczenia, lecz bezprawnie rozporządza cudzą rzeczą ruchomą, która znalazła się w jego legalnym, nie bezprawnym posiadaniu. Dla oceny zachowania sprawcy mają więc znaczenie zarówno moment wejścia w posiadanie rzeczy, jak i moment rozporządzenia rzeczą. (wyrok SN z 4.01.2006r. (...) 376/05) .Czyn przypisany winien mieścić się w granicach zdarzenia faktycznego objętego zarzutem tj. by nie uległa zmianie podstawa faktyczna odpowiedzialności prawnej (Wyrok SN z 20.09.2002r.w sprawie VKKN 112/01, LEX nr 55225). rzecz jednak w tym, że ramy postępowania karnego określone aktem oskarżenia, należy wiązać z problematyką czynu zarzucanego i ewentualnie przypisanego oskarżonemu, a nie z problematyką tożsamości poszczególnych elementów czynu. Podkreślić należy, że ramy postępowania określa zdarzenie faktyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie każdy element tego opisu z osobna. Istotna jest tożsamość czynu wyznaczona faktycznymi ramami zdarzenia wskazanymi w akcie oskarżenia, a nie jego opis i kwalifikacja prawna. (wyroki SN z 17.07.2002r. (...) 485/99,LEX nr 55188, z 23.09.1994r. (...) 173/94,OSNKW 1995,z. 1-2,poz. 9, z 8.09.1994r. (...) 132/94).

W wypadku dokonania w wyroku odmiennego niż w akcie oskarżenia określenia daty i miesiąca zdarzenia, przy ocenie, czy w konkretnej sprawie ramy oskarżenia zostały przekroczone, nie przesądza jeszcze identyczność oskarżonych i pokrzywdzonych, a nawet identyczna kwalifikacja prawna, lecz decydować o tym może dopiero analiza strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego i przypisanego, a w szczególności określenie związku przyczynowego między ustalonym zachowaniem osoby oskarżonej o popełnienie przestępstwa i wynikającego z tego zachowania skutkiem takiego działania bądź zaniechania. (wyrok SB z 4.04.2006r. (...) 306/05)

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że pomiędzy opisanym w akcie oskarżenia czynem, a ustaleniami poczynionymi przez sąd zachodzi tożsamość podmiotu czynu, przedmiotu ochrony i przedmiotu czynności wykonawczej.

Sąd dokonał również modyfikacji w zakresie odnoszącym się do wartości wyrządzonej szkody, albowiem pierwotnie dokonując ustaleń w tym zakresie przyjęto wartość rynkową przedmiotów w momencie zakupu. W związku z tym, że były one eksploatowane przez dłuższy czas, należało uwzględnić ich amortyzację i dlatego bazując na wycenie dokonanej przez komornika M. A. G., jak również uwzględniając, iż oskarżyciel posiłkowy ustalił, iż jeden z komputerów znajdował się nie w T., lecz w W. i odzyskał jeden z komputerów, sąd przyjął, iż skutek inkryminowanego działania oskarżonego DOT. NET. Sp.zo.o. poniosła straty w wysokości 91673 zł.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą sąd poczytał uprzednią niekaralność oskarżonego. Z kolei jako okoliczności obciążające sąd uwzględnił wysoki stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości inkryminowanego czynu, determinowanych w głównej mierze sposobem działania oskarżonego oraz wysokością wyrządzonej szkody. Należy bowiem wskazać, iż oskarżony dokonując przywłaszczenia mienia stanowiącego własność spółki (...). przedsięwziął szereg oszukańczych działań mających na celu finalne przejęcie w/w składników mienia. Tym samym w rażący sposób nadużył zaufania J. K.-swego długoletniego współpracownika.

Mając powyższe względy na uwadze sąd wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i 2kk i art. 70§1kk sąd warunkowo zawiesił wykonanie w/w kary pozbawienia wolności na okres 1 roku tytułem próby. Zdaniem sądu w stosunku do oskarżonego można wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną. W/w nie był dotychczas karany sędownie, wiódł ustabilizowany tryb życia. W ocenie sądu sama możliwość wykonania kary będzie w dostatecznym stopniu stymulować oskarżonego do respektowania porządku prawnego oraz realizacji obowiązków nałożonych na niego przez sąd. Należy bowiem wskazać, iż aby wzmocnić oddziaływanie w zakresie prewencji indywidualnej, na podstawie art. 72§1 pkt 1kk sąd zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.

Nadto aby zadośćuczynić zasadzie kompensaty szkód wyrządzonych przestępstwem sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 46§1kk środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz (...) w W. kwoty 91673 zł.

W ocenie sądu zastosowane sankcje karne są adekwatne do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu i spełnią swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1973 Nr 27 poz. 152) sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty sądowej oraz obciążył go wydatkami postępowania. Biorąc po uwagę sytuację materialną T. S. sąd uznał, że oskarżony będzie miał możliwość pozyskania środków na pokrycie w/w należności sądowych .